

Иван Вазов
Недовършено

На най-злощастний човек
тя би обърсала сълзите,
тя бе изляла сладък лек
на мойте болки ядовити.

За вечна искрена любов
и тя, и ази се заклехме
и като в рай ний земен, нов
в блаженството се веселехме.

И вярвах в мойта простота,
че тъй ще бъде непрестанно,
че у жената любовта
е нещо много постоянно...

.....
.....

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8396>]